

Кравченко С.В.

Історичні аспекти інформаційно-аналітичного супроводу діяльності Державної санітарно-епідеміологічної служби України в контексті виконання оперативних функцій громадського здоров'я

ДУ "Інститут громадського здоров'я імені О.М. Марзєєва НАМН України", м. Київ, Україна

Kravchenko S.V.

Historical aspects of the informational and analytical support of the activities of the State Sanitary and Epidemiological Service of Ukraine in the context of the operational functions of public health implementation

SI "O.M. Marziciev Institute for Public Health of the National Academy of Medical Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

nmpu@ukr.net

Вступ

Прийняття Україною парадигми громадського здоров'я передбачає трансформацію центрального органу державної влади у сфері охорони здоров'я із органу формування та реалізації державної політики у орган державної влади, що координує ці процеси [1]. Протягом останніх років в Україні заплановано створення системи громадського здоров'я і в даний час проводиться робота з її формування. Міністерство охорони здоров'я України (МОЗ) відповідно до свого положення відповідальне за реалізацію всіх 10 основних оперативних функцій громадського здоров'я (безпосередньо самостійно забезпечує 121 завдання, та 25 спільно з іншими центральними органами виконавчої влади), в свою чергу Державна санітарно-епідеміологічна служба України (Держсанепідслужба) до ліквідації виконувала 147 завдань, з яких 72 завдання повинні були передані МОЗ України, 39 завдань перейти до інших центральних органів виконавчої влади (ЦОВВ), 36 передбачалось ліквідувати у рамках задекларованої політики про зниження контролюючого тиску на бізнес [2]. Виконання Держсанепідслужбою зазначених завдань потребувало інформаційно-аналітичного супроводу для ухвалення ефективних управлінських рішень.

Мета роботи полягає в аналізі системи інформаційно-аналітичного супроводу Держсанепідслужби в контексті виконання завдань десяти основних оперативних функцій громадського здоров'я та виявленні наявних проблем у зазначеній галузі.

Матеріали та методи, що використані при виконанні роботи: бібліосемантичний, структурно-логічного аналізу, системного підходу та аналізу, контент-аналіз.

Результати дослідження та їх обговорення

У вересні 2012 р. відбулася шістдесят друга сесія Європейського регіонального комітету Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ), на якій було ухвалено Європейський план дій (СПД) щодо зміцнення потенціалу та послуг громадського здоров'я, та відповідну резолюцію (EUR/RC62/R5). Ці акти стали одними з основних компонентів всеосяжної нової Європейської політики на користь здоров'я та благополуччя Здоров'я-2020. В них визначені 10 основних оперативних функцій громадського здоров'я (ОФГЗ), які можуть адаптувати країни європейського регіону і спільно працювати над їх виконанням під керівництвом і за підтримки ВООЗ з метою зміцнення послуг і потенціалу громадського здоров'я [3].

Десять основних ОФГЗ запропоновані в формі докладного переліку для оцінювання потенціалу та послуг системи громадського здоров'я, а також дій, необхідних для їх покращення. Вони належать до найважливіших послуг системи громадського здоров'я, а саме: 1) Епідагляд та оцінювання стану здоров'я і благополуччя населення; 2) Моніторинг та реагування на небезпеки для здоров'я і під час надзвичайних ситуацій у сфері охорони здоров'я; 3) Захист здоров'я, у тому числі забезпечення безпеки навколишнього середовища, праці, харчових продуктів тощо; 4) Зміцнення здоров'я, у тому числі вплив на соціальні детермінанти і скорочення нерівностей за показниками здоров'я; 5) Профілактика хвороб, у тому числі раннє виявлення порушень здоров'я; 6) Забезпечення стратегічного управління в інтересах здоров'я і благополуччя; 7) Забезпечення сфери суспільної громадського охорони здоров'я достатньою кількістю кваліфікованими кадрами; 8) Створення стійких організаційних структур і забезпечення їх фінансування; 9) Інформаційно-роз'яснювальна діяльність (адвокація), комунікація та соціальна мобілізація в інтересах здоров'я;

10) Сприяння розвитку досліджень у сфері охорони здоров'я для наукового обґрунтування відповідної політики і практики [4].

Слід зауважити, що в Україні центральним елементом системи громадського здоров'я тривалий час була Держсанепідслужба), діяльність якої була спрямована на забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення [5]. Виконання зазначених завдань неможливе без належної організації інформаційно-аналітичного супроводу. Це пояснюється тим фактом, що ефективність управлінської діяльності органів державної влади напряму залежить від рівня їхньої інформаційно-аналітичної та наукової підтримки [6].

Організаційні засади інформаційно-аналітичного супроводу органів державної влади щодо громадського здоров'я визначає санітарне законодавство, що складається з: Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» 1992 р., Закону України «Про забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення» 1994 р., Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» 2000 р., Закону України «Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ» 1991 р., Закону України «Про протидію захворюванню на туберкульоз» 2000 р., та Правил санітарної охорони території України 2011 р., затверджених Постановою Кабінету Міністрів України (КМУ) [7].

Саме Держсанепідслужба зі статусом ЦОВВ, діяльність якого спрямовувалась і координувалась КМУ через Міністра охорони здоров'я України, значною мірою виконувала завдання, передбачені вказаними актами законодавства, Держсанепідслужба була утворена Указом Президента України №1085/2010 від 09.12.2010 р., який поклав на неї завдання з внесення пропозицій щодо формування державної політики у галузі санітарного та епідемічного благополуччя населення і реалізації державної політики у цій сфері [8].

У межах своїх завдань Держсанепідслужба виконувала наступні основні функції, що потребували інформаційно-аналітичного супроводу:

- узагальнення практики застосування законодавства з питань, що належать до її компетенції;
- державний санітарно-епідеміологічний нагляд та контроль за дотриманням вимог санітарного законодавства;
- аналіз причин і умов погіршення санітарної та епідемічної ситуації, підготовку пропозицій щодо санітарних та протиепідемічних (профілактичних) заходів і контроль за їх проведенням;
- державний соціально-гігієнічний моніторинг, моніторинг атмосферного повітря, поверхневих вод суші й питної води, морських вод, мінеральних і термальних вод, лікувальних грязей, озокериту, ропи лиманів і озер, ґрунтів, фізичних факторів у місцях відпочинку населення, у тому числі на природних територіях курортів, та моніторинг забруднення вод у районах водозаборів, які перебувають у зоні впливу аварії, стихійного лиха, катастрофи;

- аналіз небезпечних для здоров'я людини факторів середовища життєдіяльності людини, виробничого середовища та організує здійснення державного санітарно-епідеміологічного нагляду на усіх етапах виробництва та реалізації нехарчової продукції;

- відбір зразків, вимірювання, випробування і дослідження з метою визначення впливу на стан здоров'я і життя людини повітря, води, ґрунту;

- аналіз та оцінка ризику для здоров'я і життя людини, обґрунтування заходів з управління ризиком, обстеження, розслідування, лабораторні та інструментальні дослідження і випробування, а також санітарну, гігієнічну, токсикологічну, епідеміологічну та інші види оцінки середовища життєдіяльності людини, об'єктів, нехарчової продукції, робіт, послуг, проектної та нормативної документації і видає висновки щодо їх відповідності вимогам санітарних норм;

- вивчення, оцінка і прогнозування показників здоров'я населення залежно від стану середовища життєдіяльності, визначає фактори, що шкідливо впливають на стан здоров'я людини, аналіз причин та умов виникнення і поширення інфекційних хвороб, професійних захворювань, масових неінфекційних захворювань (отруєнь), радіаційних уражень людей;

- державний облік інфекційних хвороб, професійних захворювань, масових неінфекційних захворювань (отруєнь), радіаційних уражень людей;

- проведення державної санітарно-епідеміологічної експертизи і видача висновків щодо відповідності об'єктів експертизи вимогам санітарного законодавства;

- участь разом з Національною академією наук України, Національною академією медичних наук України в організації та проведенні наукових досліджень з пріоритетних напрямів розвитку медичної науки у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення.

Держсанепідслужбу очолював Головний державний санітарний лікар України. Держсанепідслужба здійснювала свої повноваження безпосередньо та через територіальні і галузеві органи. Керівники територіальних органів Держсанепідслужби за погодженням із Головним державним санітарним лікарем України могли утворювати в межах граничної чисельності працівників Держсанепідслужби і коштів, передбачених на її утримання, ліквідувати, реорганізувати структурні підрозділи апарату територіальних органів Держсанепідслужби, які забезпечували б здійснення повноважень Держсанепідслужби у районах, містах, районах в містах та на об'єктах відповідних видів транспорту [9].

До структури Держсанепідслужби належали Центральна санітарно-епідеміологічна станція (СЕС) МОЗ, у віданні якої були 27 СЕС АР Крим, областей, м. Києва, Севастополя та 660 СЕС міст, районів, а також 8 об'єктів з особливим режимом роботи; 7 науково-дослідних інститутів гігієнічного та епідеміологічного профілю; Центральна СЕС на водному транспорті, у віданні якої були 4 басейнових та 12 портових СЕС;

Центральна СЕС на залізничному транспорті, у віданні якої були 6 СЕС на залізницях та 48 лінійних СЕС на залізницях; а також Центральна СЕС на повітряному транспорті. Після проведеної у 2013 р. реструктуризації кількість підрозділів Держсанепідслужби було скорочено до 388 [10].

У складі центрального апарату Держсанепідслужби функціонував Відділ забезпечення діяльності, нормативного та інформаційного забезпечення. У сенсі інформаційно-аналітичної підтримки діяльності системи санітарно-епідеміологічного нагляду (СЕН) ключову роль відігравав Державний центр гігієни та епідеміології, який виконував наступні функції:

- інформаційно-аналітичне та організаційно-методичне забезпечення діяльності Центрів гігієни та епідеміології Держсанепідслужби;

- забезпечення виконання робіт для потреб держсанепіднагляду (держзамолення): організаційно-методичне забезпечення лабораторно-інструментальних досліджень факторів середовища життєдіяльності людини фізичного, хімічного та біологічного походження, вивчення; аналіз та прогнозування захворюваності населення, встановлення причинно-наслідкового її зв'язку з небезпечними факторами для потреб; соціально-гігієнічний моніторинг на національному рівні; формування державних реєстрів (інфекційної та професійної захворюваності, висновків держсанепідекспертизи, дезінфекційних засобів, небезпечних факторів тощо та інформаційної бази даних результатів соціально-гігієнічного моніторингу; забезпечення реалізації на національному рівні державних програм моніторингу довкілля, профілактики інфекційних захворювань та неінфекційних захворювань (отруєнь); біологічної безпеки а також проектів міжнародної технічної допомоги у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення; розробка пропозицій до проектів законодавчих та нормативно-правових актів;

- методичне забезпечення проведення дезінфекційних заходів, санітарної охорони території України на національному рівні;

- забезпечення діяльності референс-лабораторій.

На місцях функціонували регіональні Центри гігієни та епідеміології [10].

Крім того, для виконання покладених на неї завдань Держсанепідслужба мала право залучати до виконання окремих робіт, участі у вивченні окремих питань учених і фахівців (за їхньою згодою), працівників центральних та місцевих органів виконавчої влади; одержувати інформацію, документи і матеріали від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій усіх форм власності та їх посадових осіб; скликати наради, створювати комісії та робочі групи; користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів, державними, в тому числі урядовими, системами зв'язку і комунікацій, мережами спеціального зв'язку та іншими технічними засобами [9].

У 2014 р., ухвалено Постанову КМУ «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади», яка поклала початок реорганізації

Держсанепідслужби, ліквідації Державної служби України з питань протидії ВІЛ-інфекції/СНІДу та інших соціально небезпечних захворювань та утворенню Державної служби України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів [11]. Згодом, у 2017 р., було ухвалено Постанову КМУ «Деякі питання Державної санітарно-епідеміологічної служби», якою було ліквідовано Держсанепідслужбу. В результаті, функції Держсанепідслужби були розподілені між Міністерством аграрної політики та продовольства України (питання щодо усього шляху харчових продуктів до споживача) і МОЗ України (питання щодо громадського здоров'я) [12].

У зв'язку з поширенням епідемії COVID-19 на території України протягом 2020-2021 рр., було відновлено частину функціоналу Головного державного санітарного лікаря України але не Держсанепідслужбу. Виконання відповідних повноважень поклали на заступника Міністра охорони здоров'я України. Головному державному санітарному лікарю України надано наступні повноваження:

- з епідеміологічного нагляду (спостереження), із запобігання виникненню і поширенню інфекційних хвороб людини, локалізації та ліквідації їхніх спалахів та епідемій, крім заходів державного нагляду (контролю) та надання документів дозвільного характеру;

- із визначення уповноважених осіб на здійснення повноважень Головних державних санітарних лікарів відповідних адміністративно-територіальних одиниць, водного, залізничного, повітряного транспорту щодо епідеміологічного нагляду (спостереження), запобігання виникненню і поширенню інфекційних хвороб людини, локалізації та ліквідації їхніх спалахів та епідемій, крім заходів державного нагляду (контролю) та надання документів дозвільного характеру;

- утворення комісій для проведення державної санітарно-епідеміологічної експертизи в особливо складних випадках;

- встановлення переліку установ, організацій, лабораторій, що можуть залучатися до проведення державної санітарно-епідеміологічної експертизи [13, 14].

Ці кроки можна вважати спрямованими на часткове відновлення деяких функцій колишньої Держсанепідслужби, але проблема організації інформаційно-аналітичного супроводу цієї діяльності залишається не менш складною, адже характерною особливістю поточного стану регулювання громадського здоров'я на даний час, визначили наявність лише поодиноких елементів системи громадського здоров'я, які діють незлагоджено та потребують оптимізації наявних ресурсів і суттєвого збільшення ефективності управління ними [15].

Перспективи подальших досліджень пов'язані з аналізом процесів трансформації системи інформаційно-аналітичного супроводу і вивченням ефективності наукової та інформаційної підтримки діяльності органів державної влади України, що формують державну політику у сфері громадського здоров'я.

Висновки

Ухвалені ВООЗ у 2012 р., Європейський план дій щодо зміцнення потенціалу та послуг громадського здоров'я і відповідна резолюція EUR/RC62/R5 містять 10 основних оперативних функцій громадського здоров'я, виконання яких покликане забезпечувати ефективну діяльність органів системи громадського здоров'я в європейських державах, в тому числі в Україні. Виконання кожної з оперативних функцій вимагає належної організації інформаційно-аналітичної підтримки органів державної влади, що формують державну політику в сфері громадського здоров'я.

Природно, що у період існування Держсанепідслужби, спеціального державного органу у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення, з-поміж основних аспектів її діяльності був інформаційно-аналітичний. В складі центрального

апарату Держсанепідслужби функціонував Відділ забезпечення діяльності, нормативного та інформаційного забезпечення, а ключову роль у сенсі інформаційно-аналітичної підтримки Держсанепідслужби відігравали Державний центр гігієни та епідеміології й регіональні центри гігієни та епідеміології.

Ліквідація Держсанепідслужби в 2017 р., та передача МОЗ України її функцій щодо громадського здоров'я зумовили появу серйозних викликів у сенсі організаційного забезпечення інформаційно-аналітичної підтримки державної політики в сфері громадського здоров'я. Ці проблеми не вирішено донині: наявні наразі розрізнені елементи системи громадського здоров'я в сенсі інформаційно-аналітичної роботи функціонують незлагоджено, використання наявних ресурсів у цій сфері має бути оптимізоване, а ефективність управління повинна значно зрости.

Література

1. К разработке дорожной карты по реализации Повестки дня в области устойчивого развития на период до 2030 г. в Европейском регионе ВОЗ. Рабочий документ. Европейский региональный комитет, 66-я сессия. Копенгаген, Дания, 12-15 сентября 2016 г. URL: https://www.euro.who.int/_data/assets/pdf_file/0015/319110/66rs04r_SDGs_160763.pdf.
2. Слабкий Г.О., Крохмалюк Л.В., Качала Л.О. Аналіз чинного законодавства щодо санітарно-протиепідемічного забезпечення в рамках системи громадського здоров'я. Сучасні медичні технології. 2015; №4: С. 53-54.
3. Европейский план действий по укреплению потенциала и услуг общественного здравоохранения. Копенгаген: Европейское региональное бюро ВОЗ, 2012 (документ EUR/RC62/12). 52 с.
4. Слабкий Г.О., Миронюк В.І., Качала Л.О. Система громадського здоров'я: бачення Всесвітньої організації охорони здоров'я. Основні оперативні функції громадського здоров'я та їх зміст. Україна. Здоров'я нації. 2017; №3: С. 24-31.
5. Гушук, І. До питання кадрового забезпечення системи охорони громадського здоров'я. Державне управління людськими ресурсами у сфері охорони здоров'я в Україні. Матеріали щоріч. Всеукр. наук.-практ. конф. за між-нар. участю (Київ, 23 берез. 2016 р.) / за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка, В. М. Князевича, Н. О. Васюк. К.: ДКС-Центр, 2016. С. 52-54.
6. Гажієнко Г. Деякі аспекти інформаційного забезпечення органів державної влади (на обласному рівні). Збірник наукових праць УАДУ при Президентові України. 1998. Вип. 1. С. 406-412.
7. Кравченко С.В. Нормативно-правове регулювання наукового та інформаційно-аналітичного супроводу у сфері громадського здоров'я. Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України. 2021. №4. С. 69-74.
8. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України №1085/2010 від 09.12.2010 від 09.12.2010 р. Офіційний вісник Президента України. 2010. № 32, / Спеціальний випуск /, стор. 3, стаття 1026.
9. Положення про Державну санітарно-епідеміологічну службу України: Указ Президента України №400/2011 від 06.04.2011 р. Офіційний вісник Президента України. 2011. № 10. С. 3.
10. Діюча структура державної санітарно-епідеміологічної служби. Санітарно-епідеміологічна станція Запорізької області. 2013. С. 1-2.
11. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Постанова Кабінету Міністрів України від 10.09.2014 р. №442. Офіційний вісник України. 2014. № 74. С. 57.
12. Деякі питання Державної санітарно-епідеміологічної служби: Постанова Кабінету Міністрів України від 29.03.2017 р. №348 Офіційний вісник України. 2017. № 43. С. 10.
13. Про визначення окремих повноважень заступника Міністра охорони здоров'я – головного державного санітарного лікаря України Ляшка Віктора Кириловича: розпорядження Кабінету Міністрів України №285-р від 14.03.2020 р. Урядовий кур'єр. 2020. № 69.
14. Про визначення окремих повноважень заступника Міністра охорони здоров'я – головного державного санітарного лікаря України Кузіна Ігоря Володимировича: розпорядження Кабінету Міністрів України № 713-р від 30.06.2021 р. Офіційний вісник України. 2021. № 54. С. 159.

15. Кравченко С.В. Сучасний стан та перспективи удосконалення системи інформаційно-аналітичної підтримки органів державної влади, що формують державну політику в сфері громадського здоров'я. Україна. Здоров'я нації. 2021; № 4: С. 43-50.

References

1. K razrabotke dorozhnoj karty po realizacii Povestki dnya v oblasti ustojchivogo razvitiya na period do 2030 g. v Evropejskom regione VOZ. Rabochij dokument. Evropejskij regionalnyj komitet, 66-ya sessiya. Kopengagen, Daniya, 12-15 sentyabrya 2016 g. URL: https://www.euro.who.int/_data/assets/pdf_file/0015/319110/66rs04r_SDGs_160763.pdf.
2. Slabkyi H.O., Krokhmaliuk L.V., Kachala L.O. Analiz chynnoho zakonodavstva shchodo sanitarno-protyepidemichnoho zabezpechennia v ramkakh systemy hromadskoho zdorovia. Suchasni medychni tekhnolohii. 2015; №4: S. 53-54.
3. Evropejskyi plan deistvyi po ukrepleniu potentsyala y usluh obshchestvennoho zdravookhranenyia. Kopenhahen: Evropeiskoe rehyonalnoe biuro VOZ, 2012 (dokument EUR/RC62/12). 52 s.
4. Slabkyi H.O., Myroniuk V.I., Kachala L.O. Systema hromadskoho zdorovia: bachennia Vsesvitnoi orhanizatsii okhorony zdorovia. Osnovni operatyvni funktsii hromadskoho zdorovia ta yikh zmist. Ukraina. Zdorovia natsii. 2017; №3: S. 24-31.
5. Hushchuk, I. Do pytannia kadrovoho zabezpechennia systemy okhorony hromadskoho zdorovia. Derzhavne upravlinnia liudskymy resursamy u sferi okhorony zdorovia v Ukraini. Materialy shchorich. Vseukr. nauk.-prakt. konf. za mizhnar. uchastiu (Kyiv, 23 berez. 2016 r.) / za zah. red. Yu. V. Kovbasiuka, V. M. Kniazevycha, N. O. Vasiuk. K.: DKS-Tsentr, 2016. С. 52-54.
6. Hazhiienko H. Deiaki aspekty informatsiinoho zabezpechennia orhaniv derzhavnoi vlady (na oblasnomu rivni). Zbirnyk naukovykh prats UADU pry Prezydentovi Ukrainy. 1998. Vyp. 1. S. 406-412.
7. Kravchenko S.V. Normatyvno-pravove rehuliuвання наукового та інформаційно-аналітичного супроводу у сфері громадського здоров'я. Visnyk sotsialnoi hihiieny ta orhanizatsii okhorony zdorovia Ukrainy. 2021. №4. S. 69-74.
8. Pro optymizatsiiu systemy tsentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady: Ukaz Prezydenta Ukrainy №1085/2010 vid 09.12.2010 vid 09.12.2010 r. Ofitsiyni visnyk Prezydenta Ukrainy. 2010. № 32, / Spetsialnyi vypusk /, stor. 3, stattia 1026.
9. Polozhennia pro Derzhavnu sanitarno-epidemiolohichnu sluzhbu Ukrainy: Ukaz Prezydenta Ukrainy №400/2011 vid 06.04.2011 r. Ofitsiyni visnyk Prezydenta Ukrainy. 2011. № 10. S. 3.
10. Diucha struktura derzhavnoi sanitarno-epidemiolohichnoi sluzhby. Sanitarno-epidemiolohichna stantsiia Zaporizkoi oblasti. 2013. S. 1-2.
11. Pro optymizatsiiu systemy tsentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 10.09.2014 r. №442. Ofitsiyni visnyk Ukrainy. 2014. № 74. S. 57.
12. Deiaki pytannia Derzhavnoi sanitarno-epidemiolohichnoi sluzhby: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 29.03.2017 r. №348 Ofitsiyni visnyk Ukrainy. 2017. № 43. S. 10.
13. Pro vyznachennia okremykh povnovazhen zastupnyka Ministra okhorony zdorovia – holovnoho derzhavnoho sanitarnoho likaria Ukrainy Liashka Viktora Kyrylovycha: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy №285-r vid 14.03.2020 r. Uriadovi kurier. 2020. № 69.
14. Pro vyznachennia okremykh povnovazhen zastupnyka Ministra okhorony zdorovia – holovnoho derzhavnoho sanitarnoho likaria Ukrainy Kuzina Ihoria Volodymyrovycha: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy № 713-r vid 30.06.2021 r. Ofitsiyni visnyk Ukrainy. 2021. № 54. S. 159.
15. Kravchenko S.V. Suchasnyi stan ta perspektyvy udoskonalennia systemy informatsiino-analitychnoi pidtrymky orhaniv derzhavnoi vlady, shcho formuiut derzhavnu polityku v sferi hromadskoho zdorovia. Ukraina. Zdorovia natsii. 2021; № 4: S. 43-50.

Дата надходження рукопису до редакції: 10.05.2022 р.

Мета роботи полягає в аналізі системи інформаційно-аналітичного супроводу Держсанепідслужби в контексті виконання завдань десяти основних оперативних функцій громадського здоров'я та виявленні наявних проблем у зазначеній галузі.

Матеріали та методи, що використані при виконанні роботи: бібліосемантичний, структурно-логічного аналізу, системного підходу та аналізу, контент-аналіз.

Результати. Проведено аналіз інституційних ресурсів, законодавчих та нормативно-правових документів щодо історичних аспектів системи інформаційно-аналітичного супроводу діяльності Державної санітарно-епідеміологічної служби України в контексті виконання завдань десяти основних оперативних функцій громадського здоров'я.

Висновки. У статті розкрито історичні аспекти і сутність інформаційно-аналітичного супроводу діяльності Державної санітарно-епідеміологічної служби України в контексті виконання завдань десяти основних оперативних функцій громадського здоров'я.

Ключові слова: громадське здоров'я, державна політика, органи державної влади, науковий супровід, інформаційно-аналітичний супровід.

The purpose of the work is to analyze the system of information and analytical support of the State Sanitary and Epidemiological Service of Ukraine in the context of the tasks implementation of the ten main operational functions of public health and identify the existing problems in this area.

Materials and methods: biblio-semantic, structural-logical analysis, systems approach and analysis, content analysis.

Results. An analysis of institutional resources, legislative and regulatory documents regarding the historical aspects of information and analytical support system of the activities of the State Sanitary and Epidemiological Service of Ukraine in the context of the tasks implementation of the ten main operational functions of public health.

Conclusions. The article reveals the historical aspects and essence of information and analytical support of the State Sanitary and Epidemiological Service of Ukraine in the context of the tasks implementation of the ten main operational functions of public health.

Key words: public health, public administration, governmental authority, information and analytical support, scientific support.

Відомості про автора

Кравченко Сергій Володимирович – магістр публічного управління та адміністрування, аспірант лабораторії безпекових стратегій в охороні здоров'я ДУ “Інститут громадського здоров'я ім. О.М. Марзєєва НАМН України”; 02094, Україна, м. Київ, вул. Попудренка, 50.
+380 (44) 292-06-03, nmpu@ukr.net.